

Sygn. akt VU 571/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Agnieszka Leżańska

Protokolant Cezary Jarocki

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim

sprawy z wniosku L. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do wypłaty emerytury

na skutek odwołania L. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 26 marca 2013r. sygn. (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż zobowiązuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. do podjęcia wypłaty należnej ubezpieczonej L. R. emerytury od dnia 01 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku;

2. żądanie ubezpieczonej L. R. w zakresie wypłaty odsetek od świadczenia emerytalnego za okres od dnia 01 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku przekazuje do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T..

Sygn. akt VU 571/13

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 26 marca 2013 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił ubezpieczonej L. R. uchylecia decyzji z dnia 16 września 2011 roku w części, w jakiej zawiesza prawo do emerytury za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku.

W dniu 24 kwietnia 2013 roku ubezpieczona odwołała się od powyższej decyzji do Sądu, wnosząc o jej zmianę i podjęcie wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami, powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, w sprawie sygn. K 2/12.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Tryb. ustalił następujący stan faktyczny:

ubezpieczona, urodzona w dniu (...), w dniu 28 sierpnia 2009 roku złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w T. wniosek o emeryturę.

Decyzją dnia 8 września 2009 roku, organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury **poczynając od dnia 1 sierpnia 2009 roku, tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku** (dowód: decyzja z dnia 08.09..2009 roku k.16 ,wniosek o emeryturę z dnia k.-1 T. II akt ZUS).

Ubezpieczona od 1981 roku zatrudniona jest w Domu (...)w T.. Kolejnymi decyzjami ZUS dokonywał przeliczenia świadczenia z uwzględnieniem wynagrodzenia uzyskanego po przyznaniu emerytury, każdorazowo ubezpieczona wskazywała, iż nadal pozostaje w zatrudnieniu (okoliczności bezsporne).

Decyzją z dnia 16 września 2011 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.zawiesił z urzędu prawo ubezpieczonej do emerytury poczynając od dnia 1 października 2011 roku z powodu nie rozwiązania stosunku pracy przed dniem nabycia prawa do emerytury (dowód: decyzja z dnia 16 września 2011 roku akta ZUS.)

W dniu 19 listopada 2012 roku, ubezpieczona wystąpiła z wnioskiem o wznowienie wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011 roku wraz z należnymi odsetkami, powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku (dowód: wniosek wnioskodawczyni z dnia 19.11.2012 roku k.53 w aktach rentowych).

Decyzją z dnia 03 stycznia 2013 roku, organ rentowy podjął wypłatę emerytury od dnia 22 listopada 2012 roku (dowód: decyzja z dnia 03 stycznia 2013 roku k.60 akt ZUS).

Zaskarżoną decyzją z dnia 26 marca 2013 roku, organ rentowy odmówił uchylecia decyzji z dnia 16 września 2011 roku w części, w jakiej decyzja ta zawiesza prawo ubezpieczonej do emerytury za okres od dnia 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku (dowód: decyzja z dnia 26 marca 2013 roku k.79 akt ZUS).

Sąd Okręgowy—Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

odwołanie jest uzasadnione, co skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

dokonując oceny zasadności wniesionej przez ubezpieczoną skargi przypomnieć należy zasady realizacji prawa do emerytury i ich ewaluowanie na przestrzeni ostatnich lat. Wskazać przy tym należy, iż teoretycznie istnieją dwie możliwości ustalenia treści ryzyka emerytalnego: - poprzez osiągnięcie określonego przez ustawę wieku emerytalnego, czyli zdarzenia prawnego uzasadniającego realizację prawa do emerytury, niezależnie od dalszego zatrudnienia, bądź też poprzez konieczność odejścia z rynku pracy po osiągnięciu określonego wieku emerytalnego.

Począwszy od dnia 1 stycznia 1999 roku, tj. od wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) do 30 czerwca 2000 roku do realizacji nabytego prawa do emerytury wystarczyło osiągnięcie wieku emerytalnego. Od 1 lipca 2000 roku do 7 stycznia 2009 roku treścią ryzyka było zaprzestanie pracy, a od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku ponownie do realizacji prawa wystarczyło osiągnięcie wieku emerytalnego.

Od 1 stycznia 2011 roku stan prawny uległ ponownej zmianie. Do powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach został dodany – przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) – **art. 103a**, który stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Zgodnie z art. 28 powołanej wyżej ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku, do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, tj. przed 1 stycznia 2011 roku, przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS stosuje się poczynając od 1 października 2011 roku. Organ rentowy, który wydał decyzję o wstrzymaniu wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011 roku zastosował wobec skarżącej obowiązujący wówczas przepis art. 103a ustawy emerytalnej, którym był związany.

Należy jednak zauważyć, iż po wydaniu przez organ rentowy decyzji o zawieszeniu należnej ubezpieczonej emerytury stan prawny uległ istotnej zmianie, gdyż w **wyroku z dnia 13 listopada 2012 roku, w sprawie K 2/12**

(Dz. U. 2012/1285), Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227, z 2010r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 205, poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz z 2012r. poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 roku, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Z dniem 22 listopada 2012 roku, tj. z dniem publikacji tego wyroku w Dzienniku Ustaw, art. 103a w związku z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, został wobec osób, które nabyły prawo do emerytury w reżimie prawnym niewymagającym rozwiązania stosunku pracy uznany za niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji RP.

Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności przedmiotowej sprawy należy podnieść, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie znajduje zastosowania do sytuacji prawnej ubezpieczonej, która **decyzją dnia 8 września 2009 roku, organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury, poczynając od dnia 1 sierpnia 2009 roku, tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku, a zatem mieści się w okresie od dnia 8 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r.**

Należy przy tym zauważyć, iż wbrew stanowisku organu rentowego, wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego nie oznacza, iż przepis uznany za niezgodny z Konstytucją przestaje być stosowany od daty wejścia w życie orzeczenia Trybunału, ewentualnie od daty wskazanej przez Trybunał. Nie jest przecież tak, że do tego dnia jest on zgodny z Konstytucją, a od tego dnia staje się z nią niezgodny, mimo że Trybunał orzeka na podstawie aktualnego stanu prawnego. Teza ta jest konsekwencją utrwalonego w orzecznictwie poglądu, że przepis uznany przez Trybunał Konstytucyjny za sprzeczny z Konstytucją lub innym aktem nadrzędnym, był niekonstytucyjny od dnia jego wydania i jako akt niższej rangi nie powinien być stosowany od dnia jego wejścia w życie (tak też wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 2007-01-23, III PK 96/06, opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2008, Nr 5-6, poz. 61, str. 195).

Dlatego też, Sąd Okręgowy uznając wniesione odwołanie od decyzji z dnia 27 marca 2013 roku za zasadne, zmienił ww. decyzję na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w ten sposób, że zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. do podjęcia wypłaty należnej ubezpieczonej emerytury od 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku.

Mając na uwadze treść przepisu art. 477¹⁰ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie 2 wyroku tj. żądanie ubezpieczonej w zakresie wypłaty przez organ rentowy odsetek od świadczenia emerytalnego za okres od 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku przekazał do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w T..